

Chương 55

TƯỚNG THANG HOÀNH CÁT HÓA RA THƯỢNG QUAN LƯỢNG

Lệnh Hồ Bình hắng dạng một tiếng hỏi tiếp:

– Phải chăng đại phân đà chúa tướng bản tòa làm Cẩm y hộ pháp chỉ có hư danh, thiếu quý vị là không làm được việc gì?

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ cúi đầu xuống, khiếp sợ đáp:

– Tiểu nhân tội thật đáng chết.

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên lạnh lùng nói:

– Đi thôi.

Phía trước từ đường của Tiết gia có một cái ao nhỏ nuôi cá. Đại khái con cháu Tiết gia mỗi năm gặp kỳ tế tổ lại dùng ao này làm chỗ phóng sinh. Hai bên ao có đường đi vào nhà thờ.

Cách hai con đường này không xa mấy đều có một khu rừng bách. Cáp ma và Tân ma đã dự định mai phục ở trong hai khu rừng bách này.

Lệnh Hồ Bình quyết định sau khi tiến vào từ đường, trước hết dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai để giải quyết Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ và hai tên bang đồ.

Kế đó chàng sẽ dùng phép truyền âm cho Hồ Lô Tẩu tiết Tam Ma đến cả rồi và định xúm vào đánh lão tửu quỷ.

Cáp ma và Tân ma mai phục ở hai bên rừng bách khi đó nghe tiếng tất xông vào viện trợ. Chắc lưỡng ma không chạy tới cùng một lúc vậy tên nào đến trước là phải chết trước.

Chàng sẽ cùng lão tửu quỷ hợp lực nhân lúc bất ngờ đả thương ma đầu tới trước cũng chẳng khó khăn gì.

Tam ma bị hạ một rồi, chỉ còn lại hai lão ma đầu và ba tên Lam y hộ pháp thì không đáng lo nữa.

Hiện giờ chàng quan tâm hai điều: Một là Bính Dần kỳ sĩ có ra mặt kịp thời để gia nhập cuộc chiến không? Hai là lúc ấy Cáp ma và Tân ma thấy chàng chỉ dẫn đi ba người có nấy lòng ngờ vực chăng?

Điều chứ hai không đáng lo mấy vì chàng bao giờ cũng lạc quan.

Lăng Đăng công tử nổi danh là kẻ hiếu thắng. Lưỡng ma có thấy chàng đem đi ít

người cũng cho là chàng có ý sinh cường để biểu dương võ công cao.

Nhưng điều thứ nhất rất quan hệ.

Vì chàng làm đúng như sự tiên liệu của mình là trừ khử được một lão ma đầu một cách thuận lợi, nếu Bính Dần kỳ sĩ không đến kịp thời thì chàng và Nhạc lão tử quý cùng bao nhiêu đệ tử Cái Bang khó lòng thoát nạn.

Nhưng việc đã đến thế này chàng có lo âu cũng bằng thừa.

Kết quả cuộc chiến bất luận ai được ai thua, công lực chàng cũng vì nó mà mất hết.

Võ công mất rồi thì dù có bảo toàn được tính mạng cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Đã mất võ công kể như là hết sống rồi.

Chàng nghĩ tới đây, trong lòng bình tĩnh trở lại.

Lệnh Hồ Bình rút thanh Hàng Long bảo kiếm ở sau lưng ra, quay lại nhìn bọn Hạng Nhân Phán Quan Tô Quang Tổ và hai tên bang đồ, ra hiệu tay rồi theo đường mé tả ao cá tiến về phía từ đường.

Chàng làm bộ thận trọng một mặt để lường ma ở trong từng bách ngó thấy, một mặt thúc đẩy ba tên ma đồ dừng lùi lại xa quá.

Chàng đã chuẩn bị chỉ vung một nhát kiếm là giải quyết xong tam ma.

Cửa lớn nhà từ đường chỉ khép hờ. Ánh đèn còn lọt ra ngoài, nhưng trong nhà yên lặng như tờ không một tiếng động.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm lấy làm kỳ tự hỏi:

– Chẳng lẽ bao nhiêu hóa tử bên trong đều ngủ như chết cả?

Chàng không rảnh để suy nghĩ, quay lại vẫy tay một cái ra hiệu cho bọn Hạng Nhân Phán Quan Tô Quang Tổ theo sát lại gần mình. Chàng đề khí nhảy lên.

Hạng Nhân Phán Quan Tô Quang Tổ và hai tên bang đồ cũng cầm đao nhảy lên theo.

Lệnh Hồ Bình đưa mũi kiếm đẩy cửa mở rộng, khom lưng tiến vào. Mắt trông về phía trước, tai lắng nghe phía sau, chờ ba tên ma đồ bước vào cửa rồi là vung kiếm một nhát để kết liễu bọn chúng.

Ba tên ma đầu theo vào, nhưng Lệnh Hồ Bình vẫn chưa vung kiếm lên.

Cửa lớn mở rộng. Một cơn gió lùa vào. Hai ngọn đèn dầu treo trên vách, tạt đi tạt lại cơ hồ muốt tắt.

Trong chớp mắt này, Lệnh Hồ Bình đột nhiên phát giác bầu không khí nhà từ đường có điều khác lạ.

Người thứ hai tiến vào từ đường là Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ.

Đừng tưởng vị phân đà chúa này cặp mắt nhỏ như hạt đậu mà khinh, nhãn quan hấn sắc bén hơn ai hết.

Hấn vào cửa rồi, ngó thấy hai tên đệ tử Cái Bang ngồi tựa vào chân tường đang ngủ, liền bước lẹ tới chuẩn bị vung đao đâm một tên.

Hai bên bang đồ nữa thấy phân đà chúa đã ra tay, dĩ nhiên cũng không chịu bỏ lỡ cơ hội.

Lúc này đôi đao đều giơ lên song song xông tới, cũng nhắm chém một tên đệ tử Cái Bang khác.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười không cản trở chi hết.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ vung đao chém xuống. Minh tên đệ tử Cái Bang nghiêng đi, cái đầu bị chém ra làm hai.

Nhưng một sự quái dị đã xảy ra.

Cái đầu bị chặt làm đôi sao chẳng thấy óc phọt ra? Thậm chí không một giọt máu tưới.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ biến sắc. Hấn đứng thộn mặt ra.

Hai tên bang đồ bên kia tình trạng cũng vậy.

Hai thanh đao, một thanh chém vào trên vai địch nhân, một thanh đâm vào trước ngực đối phương, mà thanh âm phát ra không phải tiếng gãy xương.

Đệ tử Cái Bang mấy tên bị chém trúng chỉ rách áo, thi thể vẫn giữ còn nguyên vẹn. Những tấm thạch bàn xanh dưới mình họ hiện ra hai vết đao.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ ngẩn người ra một lúc tựa hồ nhất đao vừa rồi chém trúng lưng mình. Đột nhiên hấn nhảy lên la thất thanh:

– Đây là... người giả.

Hai tên bang đồ định thần lại la tiếp:

– Đây cũng là một mớ rơm buộc lại... Đầu chỉ là trái bầu cũ.

Lệnh Hồ Bình cười thâm trầm bấm:

– Nếu hai người này không bằng cớ thì cái đầu của ba vị nhân huynh sắp lìa khỏi cổ.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ quay lại áp ứng nói:

– Xin hộ tòa chỉ thị. Vụ này...

Lệnh Hồ Bình làm bộ sa sầm nét mặt lạnh lùng ngắt lời:

– Phóng tín hiệu thông tri cho Cáp lão và Tân lão.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ vội quẹt lửa chạy ra ngoài từ đường, giơ cao mồi lửa vạch lên không mấy vòng.

Lát sau bốn bóng người lục tục chạy đến. Chính là Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên và Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai, cùng Tuyệt Tình Ông Tân Chiến Tướng và Nha Bất Đắc Chi Tam Giải.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên hỏi:

– Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lệnh Hồ Bình làm bộ tức mình đáp:

– Bản tòa nào biết là chuyện gì? Vụ này phải thỉnh giáo mấy vị Lam y hộ pháp của chúng ta.

Nha Bất Đắc Chi Tam Giải vội nói:

– Ty tòa lúc trông coi ở đây, bọn hóa tử đều ở cả trong này. Hộ tòa không tin xin hỏi lại Triệu huynh đệ.

Triệu Kim Tiêu gật đầu nói theo:

– Đúng thế! Tiểu nhân làm chứng về điểm này, tuyệt không dám nói dối nửa lời trước mặt bốn vị hộ tòa.

Thiên Sát Ông quay lại hỏi Tiền Đại Lai:

– Lúc Tiền hộ pháp đổi ban, trong từ đường có người không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Phải kêu Phương Vân Phi tới hỏi coi. Tô phân đà chúa, phân đà chúa ra mặt sau kêu Phương hộ pháp, đồng thời mời cả Lãnh lão hộ pháp vào đây. Bọn hán tử chạy trốn sạch cả rồi, bất tất phải canh giữ mặt sau nữa.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ dạ một tiếng chạy ra phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, một mình Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ một mình chạy về, sắc mặt đầy vẻ kinh dị vừa thở vừa báo cáo:

– Mặt sau chẳng có ai hết...

Cáp ma cùng Tân ma nghe nói đều giật mình.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Thấp hai cây đuốc để chúng ta ra mặt sau coi. Bản tòa chắc hai vị đó chạy đi theo dõi hành tung bọn hóa tử rồi.

Hai bên bang đồ Triệu, Thái dùng hai núi cỏ buộc lại làm hai cây đuốc đốt lên chạy ra mặt sau từ đường.

Mặt sau là một khu đất trống rộng chừng nửa mẫu, chỉ thấy tre xanh bở ngỡ

ngang. Mấy người đi qua rồi đến những gò đất mấp mô.

Thú Tâm lão ma và Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi theo dự định thì mai phục ở phía sau gò đất.

Lệnh Hồ Bình đã đoán trúng, Thú Tâm Ông dẫn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi chắc đã nhìn thấy bọn đệ tử Cái Bang triệt thoái nên chạy đi rượt theo rồi.

Trên mặt đất đầy tuyết phủ hầy còn rõ nhiều vết chân chứng minh đệ tử Cái Bang đã do mặt sau từ đường chạy đi.

Nhưng tình trạng nay chỉ có thể nói là phỏng đoán như vậy thôi. Vết chân trên đất tuyết thì đúng rồi, nhưng chưa có gì chứng minh trong đó lẫn vết chân bọn lão ma.

Cáp ma và Tân ma tâm tình cực kỳ trầm trọng.

Lệnh Hồ Bình dĩ nhiên đã hiểu nguyên nhân vì kiếm khắp khu phụ cận vẫn chưa phát giác ra tiêu ký của ai hết.

Lão ma truy tung địch nhân sao không để lại một chút ám hiệu nào?

Lệnh Hồ Bình trong lòng ngấm ngấm khoan khoái vì nguyện vọng của Bính Dần kỳ sĩ bước đầu đã thành tựu. Một tên trong Vô Lượng tam ma lạc lõng rồi.

Nhưng chàng còn có điểm chưa hiểu là chuyện này Thú Tâm ma lạc lõng có thể do Long Hồ bang chúa gây nên. Tại sao Bính Dần kỳ sĩ lại biết Tam Ma vâng lệnh đến tấn công từ đường trước khi trời sáng?

Nếu Long Hồ bang chúa không có mệnh lệnh mà động thủ vào lúc canh ba, hay không chia thành từng tốp thì sẽ ra sao?

Những điều chàng chưa hiểu không những chỉ có vậy.

Tỷ như trước đây Bính Dần kỳ sĩ đã nghĩ mọi phương pháp khiến cho phân đà Long Hồ phái người đến thám thính hư thực, mà lại hy vọng thám thính càng nhiều lần càng hay là có dụng ý gì?

Chàng muốn được gặp vị đại Kỳ Sĩ kia ngay để hỏi cho ra chuyện bí mật.

Lưỡng ma điều tra bốn mặt một hồi chẳng thu lượm được kết quả gì mà trời sắp sáng, đành lật đật dẫn người về thành.

Hôm sau vẫn chẳng được âm hao gì về Thú Tâm lão ma. Trong thành còn đồn đại một kỳ sự khác.

Số là một khách sạn nhỏ bé ở ngoài cửa nam, đêm qua vào lúc canh một, đột nhiên bị người phóng hỏa thiêu rụi. Sau đó có người ngó thấy trên bức tường trơ mấy chữ “Đại bang chúa chưa đến ngày tận số”.

Lệnh Hồ Bình cơ hồ không dám tin.

Nếu đại bang chúa nói đây trở vào Long Hồ bang chúa thì lửa này chắc chắn

Bính Dần kỳ sĩ gây nên. Chẳng lẽ Kỳ Sĩ Bảo lại dùng thủ đoạn này đối phó với địch nhân?

Chàng không thể tin được, vì thủ đoạn đó vừa là hạ sách vừa ấu trĩ quá. Một tay cao thủ võ lâm dù ngủ say cũng chẳng có lý nào để cho mớ lửa đốt chết.

Chàng quyết định đến hỏa trường coi vì nhận ra trong vụ này nhất định có điều ngoắt ngoéo.

Lệnh Hồ Bình liền ngỏ ý với Cáp ma và Tân ma ra ngoài cửa nam để tra xét hỏa trường xem có ẩn tình gì chẳng? Dĩ nhiên lưỡng ma không phản đối. Chúng còn dặn chàng tiện đường dò la tin tức Lãnh ma lạc lõng nơi đâu?

Lệnh Hồ Bình hăm hở nhận lời ra khỏi phân đà đi về phía nam thành.

Lửa tắt rồi nhưng Lệnh Hồ Bình nhú cặp lông mày đứng ngẩn ra một lúc rồi hỏi một người đứng bên cạnh:

– Chủ nhân khách sạn đây tên gì?

Người kia đáp:

– Hỡi ơi, không nên nhắc tới nữa. Thật là người lương thiện chẳng được báo điều tử tế. Y mở cửa điểm đã năm đời, ăn lãi rất ít mà cách tiếp đãi thật chu đáo. Người có tiền vào trọ đã đành, người không tiền cũng vào ở được. Vì thế cách làm ăn không được mau giàu. Chẳng ngờ có kẻ bất lương không tha cả hạng hảo nhân này...

Lệnh Hồ Bình trong lòng rất khó chịu lại hỏi:

– Trần lão bản hiện giờ đi đâu rồi?

Người kia lắc đầu đáp:

– Không hiểu! Chắc lão vào làng nương tựa kẻ thân thích.

Lệnh Hồ Bình buông tiếng thở dài, mặt buồn rười rượi ra khỏi hỏa trường.

Chàng muốn kiếm chủ điểm tặng cho ít tiền để vơi lòng hối hận. Trong lúc nhất thời không tìm được điểm chủ, chàng đành để cơ hội khác sẽ tính.

Lệnh Hồ Bình tính đi bộ một lúc nữa, thấy trời hãy còn sớm liền rẽ về phía quán trà ở cửa thành.

Trong quán trà rất nhộn nhịp, phần đông đang nói chuyện về vụ phát hỏa ở Nghinh Tân khách điểm đêm qua.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn vào toan tìm một chỗ trống để đi tới. Ngẫu nhiên mục quang chàng phát giác ra trong quán có một bộ mặt quen thuộc. Chàng nhìn kỹ lại và nhận ra y là ai, trong lòng không vui chút nào.

Nguyên người này chính là Thang Hoành Cát mà chàng đã giúp cho ba trăm lạng bạc để hấn đối nghề làm ăn, khỏi phải hòa mình trong đồ trường nữa.

Lệnh Hồ Bình càng nghĩ càng cay. Chẳng phải chàng tiếc mấy trăm lạng bạc, nhưng thấy Thang Hoành Cát không có chí tiến thủ nên cũng bực mình.

Từ ngày len lỏi vào chốn giang hồ, đây là lần đầu tiên chàng nhận lầm người.

Chàng không muốn uống trà nữa. Một tên tiểu nhị lại chào hỏi, chàng khoát tay nói là đến kiếm một người, rồi trở gót đi ra.

Không, Thang Hoành Cát lúc này đã thấy Lệnh Hồ Bình. Chàng vừa ra tới cửa, gã chạy theo lớn tiếng hô hoán:

– Công tử hãy khoan...

Lệnh Hồ Bình dừng ngay bước quay lại làm bộ ngấm nghĩa đối phương từ đầu tới gót chân gã rồi giả ý ngạc nhiên la lên:

– Ủa! Té ra là Thang đại gia!

Thang Hoành Cát hình như chưa hiểu cách xưng hô trào phúng của chàng. Gã giờ tay trở vào phía trong nói:

– Mời công tử vào bên kia ngồi. Tiểu nhân đã phỏng đoán sau khi xảy ra vụ hỏa tai này thế nào công tử cũng tới, nên đã dành một chỗ ngồi cho công tử.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm nổi nóng. Bình sinh chàng rất ghét kẻ nào nói ngon nói ngọt.

Giả tử gã bảo ngẫu nhiên gặp chàng thì còn lượng thứ được. Không ngờ gã lại nói biết chàng sắp đến đây và chuẩn bị chỗ ngồi cho chàng, thì dù là đứa con nít lên ba cũng chẳng thể tin được.

Lệnh Hồ Bình quyết định cho gã một bài học liền vào ngồi bên bàn trà ở phía trong.

Lạ thay trên bàn đã đặt hai bộ đồ uống trà.

Lệnh Hồ Bình cho đây là chuyện trùng hợp. Thang Hoành Cát dĩ nhiên đang chờ người nào khác và người đó đại khái không tới nữa. Gã chợt động tâm cơ dùng trường hợp ngẫu nhiên để vành cạnh chàng.

Lệnh Hồ Bình tự nhủ:

– Kiểu cách này gã dùng để ứng phó với một vị công tử nào khác thì được, song gã lại dùng để đối đãi Lãng Đãng công tử là nhà hết phước rồi.

Lệnh Hồ Bình vừa ngồi xuống, Thang Hoành Cát sai tiểu nhị đem đồ điểm tâm vào mời mọc rất ân cần. Gã lại hỏi chàng có muốn uống chút rượu chẳng?

Lệnh Hồ Bình ráng dẹp lửa giận gật đầu đáp:

– Uống chút rượu cũng hay.

Tiểu nhị lại khom lưng hỏi:

– Hai vị có lấy món gì nhắm rượu không?

Thang Hoành Cát trầm ngâm đáp:

– Muốn lấy một món chỉ sợ các người không làm được.

Tiểu nhị vội hỏi:

– Món gì?

Thang Hoành Cát nheo mắt nhìn Lệnh Hồ Bình đáp:

– Lệnh Hồ công tử đây không thích gà vịt thịt cá mà chỉ ưa món Can ty thang toán.

Lệnh Hồ Bình ngăn người ra. Tuy chàng đã ăn một bữa cơm trong nhà gã, nhưng khi đó chàng không nhắc tới điểm này, chẳng hiểu tại sao gã lại biết chàng thích món Can Ty thang toán.

Đột nhiên chàng hiểu ra ngay.

Người ngồi đối diện với chàng chẳng phải là Thang Hoành Cát nào hết mà chính là nhân vật chàng đang nóng lòng gặp mặt: Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng.

Tiểu nhị dạ một tiếng chạy đi làm thử.

Bính Dần kỳ sĩ biết Lệnh Hồ Bình đã nhận ra lão, không làm trò nữa, mỉm cười khẽ hỏi:

– Ta đoán người tới đây quả nhiên không lầm.

Lệnh Hồ Bình nét mặt không một nụ cười, thanh âm cũng chẳng chút thân thiện. Chàng cất giọng hững hờ hỏi:

– Thượng Quan thúc thúc bắt đầu lấy việc đốt nhà người ta làm hứng thú từ hồi nào?

Bính Dần kỳ sĩ cười hì hì đáp:

– Từ lúc đốt cháy tòa nhà của bọn hóa tử ở ngoài cửa bắc thành.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ai phụ trách về mớ lửa đó?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

– Chủ ý là của ta. Người phụ trách dĩ nhiên cũng là Thượng Quan thúc thúc.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Còn mớ lửa đốt Nghinh Tân khách điểm đêm qua thì sao?

Bính Dần kỳ sĩ lại cười đáp:

– Cái đó lại còn phải hỏi? Dĩ nhiên cũng do thúc thúc phụ trách.

Lệnh Hồ Bình giọng cay cú:

– Thượng Quan thúc thúc giữ trách nhiệm về hai mớ lửa này, lại thẳng thắn thừa nhận chẳng đổ cho ai khiến A Bình khâm phục vô cùng.

Bính Dân kỳ sĩ cả cười ngắt lời:

– Thế mới nói dám làm dám nhận. Kỳ Sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo mà phong độ này cũng không có thì còn làm Kỳ Sĩ thế nào được?

Lệnh Hồ Bình cười lạt nói:

– Thượng Quan thúc thúc lịch sự quá rồi. Nếu là Tư Đồ thúc thúc, Tôn thúc thúc hoặc Cao thúc thúc thì chắc không nghĩ ra được Thượng Quan thúc thúc đã có tuyệt chiêu phóng hỏa để thủ thắng.

Bính Dân kỳ sĩ vỗ tay cười nói:

– Thằng lỗi này khéo nịnh quá. Hai mớ lửa này có thể nói là một trong những kiệt tác rất hiếm trong đời Thượng Quan thúc thúc. Tâm huyết của ta kể ra cũng không uổng vì còn thằng lỗi này là bạn tri âm.

Lệnh Hồ Bình cất giọng mỉa mai:

– Phải lắm! Hai mớ lửa đó đáng gọi là kiệt tác. Một mớ đốt tiêu tòa cổ quán, một mớ khiến cho tổ nghiệp năm đời của một người làm ăn thành thật ra tro hết.

Chàng ngừng đầu lên chăm chú nhìn Bính Dân kỳ sĩ hỏi:

– Rồi đây Thượng Quan thúc thúc đã dự định làm nên kiệt tác nào nữa chưa?

Bính Dân kỳ sĩ nổi lên tràng cười hô hố.

Lệnh Hồ Bình dần dần mất vẻ tự nhiên. Chàng nghe trong tiếng cười của đối phương phát giác ra tiên cảm vị đại Kỳ Sĩ này còn muốn trêu cợt chàng nữa.

May những người trong quán trà cổ hòng đều lớn cả, người nào phóng tứ cũng mặc, chẳng ai can thiệp. Trái lại nếu pha bình trà ngồi đủng đỉnh nhấm nháp chẳng nói câu gì lại khiến cho kẻ khác chú ý.

Bính Dân kỳ sĩ hết cơn cười liền cúi xuống mặt bàn khẽ hỏi:

– Tiểu tử! Ta hỏi người: Trận thủy tai ở Tân Nam tuy đã đi vào quá khứ, nhưng người có biết vì trận thủy tai đó mà bao nhiêu người mất nhà không?

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi lại:

– Thúc thúc phóng hai mớ lửa này chẳng lẽ giải quyết được vấn đề đó chẳng?

Bính Dân kỳ sĩ gật đầu cười đáp:

– Đúng thế! Thường khi phóng một mớ lửa giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Lệnh Hồ Bình chau mày không nói nữa.

Bính Dần kỳ sĩ lại cười hỏi:

– Tưởng thằng lỏi cũng nhận ra tòa đạo quán dùng làm trụ sở cho bọn khiêu hóa ở ngoài cửa bắc kiến trúc đã lâu năm, dù không phóng hỏa đốt đi, người cũng không nên tiếp tục ở đó. Vả lại tòa đạo quán đó chiếm một khu đất rộng đến năm mẫu. Thằng lỏi thử nghĩ coi. Nếu lợi dụng khu đất kia kiến tạo nên những phòng ốc bình thường thì có thể dung nạp bao nhiêu người được chỗ an thân? Bây giờ thằng lỏi đã hiểu chưa? Tòa đạo quán chẳng dùng làm gì được. Nếu người cản trở họ phóng hỏa thì nhất định họ sinh lòng ngờ vực. Người ở bên tỏ ý tán thành, chỉ nói một câu mà khiến bọn ma đầu tín nhiệm. Món tiện nghi này nếu là người khác muốn kiếm cũng không kiếm được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Còn Nghinh Tân khách điểm ở ngoài thành này thì sao? Chẳng lẽ thúc thúc đốt đi cũng vì lý do đó?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

– Mớ lửa đốt Nghinh Tân khách điểm, kiến thức càng lớn hơn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ủa! Phóng hỏa cũng là kiến thức ư? Kiến thức thế nào?

o O o